

Lukács Flóra

Erezet

Akkor hajnalban gesztusokat tanultam,
mozdulatokat, hanghordozást,
a saját illatomat kerestem,
amiről egy másik világban
a lelkek felismerik egymást.
Automatizmusok voltak,
automatizmusok sorozatává váltam.
Egy szó, egy kép, egy hang
elindította a megszokásokat,
olyan voltam, mint Matisse nőalakjai,
akik azonnal nem voltak nők,
nőkké kellett válniuk,
mint az erezet
aktivitások és passzivitások tengelyén.
Két meggyfalevél, amit Klee festett,
elsőre kivehetetlenek, fantomszerűek,
monstrumokká váltak.
Hiánnyá váltam, belőlem csak én hiányoztam.
Hozzám hasonlókat figyeltem
és próbáltam olyanná válni, amilyenek ők.
A kifejezés kudarca volt.

Shinjuku

A modern Tokio lebegő városa,
sikátorok, italkimérések.
Daido Moriyama, a japán utcai fényképezés atyja
éjszaka a Shinjuku negyed utcáit járta.
Útvesztők, labirintusok,
indulások és eltévedések,
beletalálni a szokásos rutinba.
Sötétebb, gyökértelen élet oldalai
a dekomponált, elmosódó képeken.
Eleven nyüzsgő város,
az alvilág, ahol mindannyian végezzük egyszer.
Egy kóbor kutya visszapillant
a fotósra a téli napsütésben,
ő az, aki fényképez,
és az állat is ő maga,
aki az utcákat járva szedegeti össze
a napi betevőt.

Farkas Ferenc: Watteau

Bükkfák között

Bukowski halt meg aznap, húsz éve.
Ő farmerben, garbóban, mellényben volt.
Vastag keretes szemüveg az orrán,
kezében egy köteg nyomtatott papír.
Olvasta az égett, használt arcú verseket.
Először takargatta saját szavát hangjával,
aztán torka volt és hangja a szavaknak,
eldohányzottak, kékek lettek.

Elkapart sebhelyekben hordta a játékok nyomát.
Fiúk nézték, és én figyelem őt,
a lapokra szakadt férfi egyre épült,
összeállt ebben a másik, nagyon más testben,
és torzult a hangja, és a kezének formája is torzult,
mellkasán és hasán járt a nyitott tenyere, aztán zsebébe csúszott.

Kezének mozdulatától megváltozott a hangom,
ezt a sorsára hagyott mozdulatot viselnem kellett, kezdeni vele valamit.

Besötétedett, mire lerészegedtünk,
ritka volt, mostanában, megint.
Galambtetemek mellett tántorogva,
nem tudtam, képesség vagy tehetség híján mozdulni messzire.
Egyre inkább el akartam veszni a testében,
ő egyre inkább el akart veszni egy férfi testében.

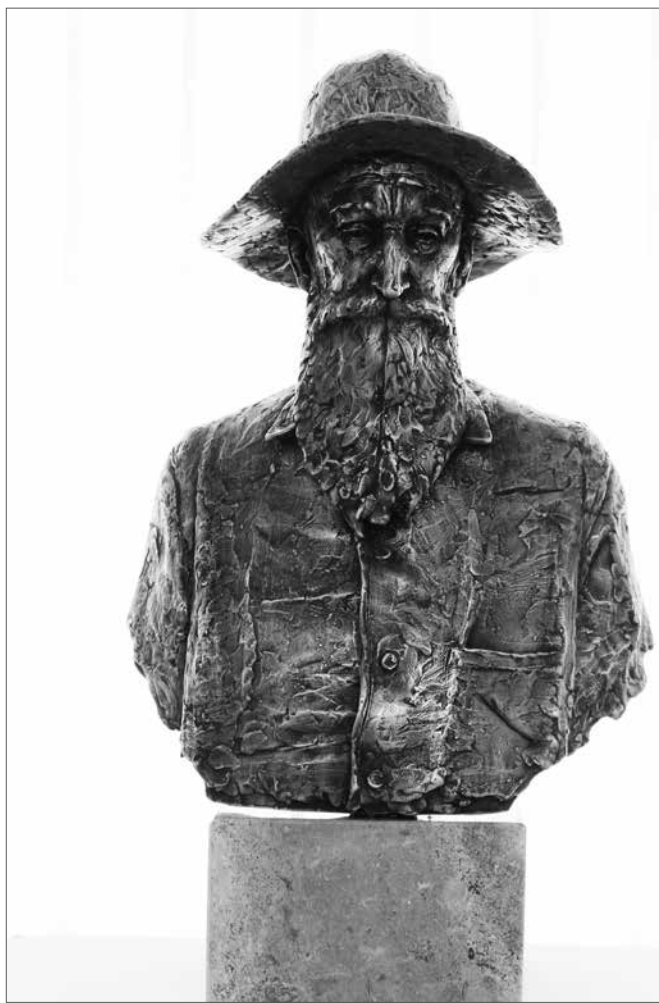
Amerika ritmusát verték borosüvegeken.
Ebben a ritualizált időben termékenyebben lehetett megőrülni.
Éreztem a nedves homok szagát, a tengerpartét,
ahol vele lehetnék alkoholista.
Részeg és egyívású bármelyik istennel az övé is.
Összesodor minket, két dohánylevelet, egymásra égve szálljunk,
Ne maradjunk más, csak a szivar szaga.

Kavics

Fuss, és minden úttesten átérve
képzeld el, hogy egy autó,
amelyik valójában megállt,
továbbhajtott és elcsapott,
kívülről nézed magad, a szétszakadt tested,
részeid, amik ottmaradtak,
miközben tovább futsz, látod,
ahogy elégetnek, és hamvaid dobozba zárják.

Öt liter véred percenként káromkodik százhuszat.

Egymáson gördülő kavicsoknak képzelte
az embereket, akinek nincs közülük egymáshoz,
de csodálatos zajt csinálnak létezésükkel.

Farkas Ferenc: Maillol